

Renáta W. Müller

Függőségben 1

Regény

Minden jog fenntartva.
Copyright © Renata Werthmüller 2018

A könyv bármely részletének közléséhez
a szerző előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN: 978-963-12-5919-3

1. Fejezet

Nathaniel Cruz, a St. Andrew's középiskola legtehetségesebb középpályása, szemeit összehúzza, dühösen rázza meg a fejét Lewis edző szűnni nem akaró kiabálására. Azon a napon még az átlagosnál is jobban idegesítette a mester szüntelen ordítóása, és fel-alá rohangálása a mérkőzés alatt. Nate, bár csak 18 éves volt, határozott elképzeléssel rendelkezett arról, hogy ő az edző helyében miképpen tenné a dolgát sokkal hatékonyabban. Határozott elképzelése volt saját, jövőbeli profi futball karrierjével kapcsolatban is, amihez a magas szintű sportoktatásáról híres St. Andrew's középiskola kitűnő ugródeszka volt. Az iskola számos élsportolót indított el a profi karrier útján, junior futballcsapata pedig legendás volt sikereiről, melyeket az Angol Iskolai Labdarúgó Szövetség által évente megrendezésre kerülő országos bajnokságon ért el. Nate és a csapat ebben az évben is jó eséllyel haladt a döntőben való szereplés felé.

Mostani ellenfelük, az észak angliai Downhill High középiskola végzőseinek focicsapata kellemetlen ellenfélnek számított, és párviadalaik legtöbbször döntetlenre végződtek. A Downhill edzője által meggyőződéssel alkalmazott passzív védekező taktika, Mr. Lewist, a St. Andrew's edzőjét kis híján az örületbe kergette. Most is a pálya közvetlen szélénél, az oldalvonalat át-átlépve rohangált fel s alá, miközben instrukciókat ordított a pálya felé. A vonalbíró fenyegetően villogtatta felé a szemeit, jelezvén, hogy ha továbbra is megsérti a pálya határait, akkor fenytésként fel fogja őt zavarni a lelátóra.

A St. Andrew's a nappal szembeni irányba támadott, ezért a látási viszonyok nem voltak a legmegfelelőbbek. Ez, meg az 1:1-es állás, még inkább bosszantotta Nathanielt, akinek az alaphangulata az utóbbi időben

amúgy is eléggé harapós volt. A fiú, izzadt homlokát beletörölte királykék mezének ujjába, és fogai között káromkodva fordult ismét a labda felé.

Hétköznap délutánhoz képest meglehetősen sokan, vagy kétszázan foglaltak helyet a lelátón, és kísérték figyelemmel a mérkőzést. Az ellenfél középhátvédje, egy alacsony, de annál szélesebb vállú fickó, brutálisan félretaszította a St. Andrew's-os csatárt, aki a lábán a labdával a 16-ost épp átlépni igyekezett. A játékvezető keze azonnal a magasba lendült, és szabadrúgást ítelt a Downhill High ellen. Minden szem várakozón Nathaniel felé fordult. A fiúnak magabiztos kis vigyor ült ki a képére, amikor a helyére tette, és megigazította a labdát. Tény, hogy ez volt a specialitása. Szabadrúgás a 16-os környékéről. Akár csukott szemmel, vakon képes lett volna elvégezni a rúgást, annyiszor gyakorolta már az edzéseken ugyanezt. Hátralépett pontosan három lépést, és ekkor már póker arccal bement a kapunak mind a négy sarkát, a jobb alsótól kezdve a jobb felsőn át, és így tovább. Annak ellenére, hogy a Nap fénye egyenesen a szemébe tűzött, megnehezítve ezzel a helyzetét, bizonyos volt benne, hogy nem véti el. Megnyalta a szája szélét, és szemeit hunyorítva nekifutott. Érezte és látta is, hogy ideális helyen találta el a labdát, ami precíz, egyenes ívben repült a kapu bal felső sarka felé. Egy pillanatig még mozdulatlanul várta a végkifejletet, és már ébredt is benne az ismerős, eufórikus örömmérszés, amikor hirtelen valami eltakarta az eddig szemébe világító napfényt. Fejét kissé balra fordította, de azt már nem láthatta, hogy mi okozta a hirtelen támadt teljes sötétséget. Hatalmas ütés érte az arcát, amitől öntudatlanul rogyott a földre.

#

Nate-nek fiatal kora ellenére nagy tapasztalata volt a labdarúgás terén. Amióta csak az eszt tudta, megszállott lelkesedéssel rótt a kilométereket a gyepen a labdát ker-

getve. Kivételes tehetsége hamar feltűnt az edzőinek is. Az édesanyja úgy mesélte – és mivel az anyja szívesen mesélt, a történetet már mindenki kívülről fújta, – hogy annak idején a pelenkáról is a futballnak köszönhetően sikerült lemondania. Úgy három éves lehetett, amikor már szenvedélyesen focizott a kertben, viszont a szobatisztaságra még semmilyen módon nem tudták rábeszélni a szülei. Egy idő után fel is adták a próbálkozást, és várták, hogy a dolog majd csak megtörténik a kellő időben. Egy kósza ötlettől indítva, az anyukája egyszer mégis megjegyezte előtte, hogy ő bizony egyetlen egy olyan profi futballistát sem ismer, aki pelenkát hordana. A kisfiú elkomolyodott, és egy ideig elgondolkodva nézett rá. Majd azon a szent helyen, ahol volt, a család konyhájának a közepén, gondos mozdulatokkal letolta a nadrágját, kioldotta enyhén átnedvesedett pelenkáját, és a földre ejtette azt. Édesanyja elképedt ábrázatát látva, egy hároméves határozott meggyőződésével kijelentette, hogy ha a dolog így áll, akkor ezentúl neki sincs szüksége rá. Evelyn Cruz határozottan állította, hogy attól a délutántól fogva valóban soha többé nem kellett pelenkát adnia a fiára. Ahogy múlt az idő, Nathanielből meggyőződéses focirajongó vált, és a játék szabályait már korán kívülről fújta. Fejből ismerte az angol szuperliga csapatainak játékosait, de ugyanígy otthon volt a német Bundesliga, a portugál bajnokság és a brazil profi futball részleteiben is. Nem volt olyan, a sporttal kapcsolatos kérdés, amit a kisfiú ne tudott volna megválaszolni, és amiről ne lett volna saját véleménye. Akárhol is laktak, az első dolga volt, hogy csatlakozott a helyi futball klub junior csapatához. Márpedig a család gyakran költözött. A jelenlegi rossz hangulatát is az okozta, hogy az apja néhány napja bejelentette; új megbízatást kapott, ami neki és az anyjának természetesen megint azt jelentette, hogy költözniük kell. Nate pizszokul kiakadt a híren, és csúnyán összeveszett az apjával.

Nate és az apja között gyakran izzott a levegő. José Manuel Cruz brazil bevándorlók gyermeke volt, aki saját

erejének és szorgalmának köszönhetően küzdötte fel magát egyszerű munkáscsaládból egészen az angol konzulátusig. A hadseregben nagyon magára talált, és később, hivatásos katonaként egyre feljebb került a ranglétrán. Karrierje csúcspontja, a katonai attasénak való kinevezése volt. Anyanyelvi szinten beszélte az angolt és a portugált, és természetesen a spanyollal is remekül elboldogult. Sőt, ha a szükség úgy hozta, akkor az olasz nagykövettel is kedélyesen eltársalgott. Karrierje előrehaladtával párhuzamosan a család gyakran változtatta lakhelyét. A kisfiú Nathanielt ez még nem zavarta, hiszen futballt minden iskolában játszhatott, mióta azonban a profi karrier lehetősége kezdett valós alakot öltetni szemei előtt, egyre kényszeredettebben vette tudomásul az újbóli költözések tényét. A legutóbbi bejelentés pedig teljesen kihozta a sodrából. Úgy érezte, hogy a St. Andrew's ideális ugródeszka lehetne a számára az U18-as labdarúgó válogatottba való bekerüléshez. A számos tehetségkutató közül, akik az országot járták, nem egy érdeklődött már Nathaniel iránt, így a mostani költözés a lehető legszerencsétlenebbül volt időzítve.

Nathaniel és José Manuel között nem volt túlzottan szoros a kapcsolat, mivel a lobbanékony természetű, hirtelen haragú férfi rengeteget volt úton. Bár Nathaniel sokat örökölt anyja kellemes alaptermészetéből, azért apa és fiú között gyakran lángolt fel heves vita.

Nate-nek ezzel ellentétben édesanyjával kimondottan harmonikus és bizalmas volt a viszonya. Evelyn Cruz volt az, aki igyekezett a két férfi között fel-fellobbanó parázsvitákat csendesíteni, és a két felet egymással kibékíteni. Evelyn virulóan szép, melegséget sugárzó jelenség volt. Angol lányokra nem igazán jellemző módon fekete haja és barna szeme volt, bőre viszont halvány, szeplőre hajlamos. Gödröcskés arcával, selymes, hosszú szempilláival még idősödő korában is vonzó nőnek számított, nemhogy fiatalon, amikor pedig sorban álltak a fiúk a kegyeiért. Azokban a ritka pillanatokban, amikor José Manuelnek jó